

Conrear i cultivar

Els verbs conrear i cultivar així com els substantius conreu i cultiu són sinònims, si no perfectes, perquè aquesta afirmació és molt exposada, quasi perfectes. Fins a tal punt que el Diccionari normatiu per a les definicions de cultivar i cultiu remet el consultant a conrear i conreu. I en les definicions dels tres sentits o casos d'aplicació que indica per a conrear, en totes tres, cas insòlit, especifica l'equivalència existent entre aquest verb i cultivar. No sembla, doncs, que hi hagi cap cas especialment indicat en què es pugui manifestar, objectivament, una preferència decidida per unes o altres d'aquestes formes concurrents.

Conrear i conreu ens apareixen com unes formes més característiques i pròpies del català, però això no vol dir que siguin exclusives de la nostra llengua. (Conrear, segons els etimòlegs, és un mot d'origen germànic, que hem obtingut, però, a través del llatí vulgar.) En castellà existeixen també les formes corresponents, bé que hi són més rarament utilitzades i amb un sentit molt especialitzat. Aquest fet —que puguin ésser considerats mots molt propis del català—, la popularització que han aconseguit a través d'algun episodi molt sobresortint de la nostra història —la famosa llei de contractes de conreu— i fins i tot, potser, l'existència d'algun mot de la mateixa família, com conreria (que designa una masia annexa a un convent), que ha passat a la toponímia, fan que algú se senti temptat a rebutjar cultivar i cultiu com a formes impròpies de la nostra llengua. No ho són pas, d'impròpies. Les hem heretades del llatí, com les altres llengües romàniques, i res no ens priva d'alternar-les amb conrear i conreu.

En lloc de conrear (o conrar) algú diu «conreuar», talment com en lloc de menysprear diu «menyspreuar», sens dubte per influència de conreu i de menyspreu, dels quals deu suposar que són derivats. Però no es tracta pas de verbs derivats de noms —com creuar, que deriva de creu, pouar que deriva de pou i apreuar mateix, que deriva efectivament de preu—, sinó provinents de formes verbals llatines, talment com ens han pervingut, per exemple, lloar o rumiar, amb unes coincidències de vocals anàlogues a les de conrear i menysprear, que no són pas gens estranyes al català.